

του Τάκη Ιατρόπουλου

Το έχει η μοίρα αυτού του τόπου, κάθε φορά που η χώρα αντιμετωπίζει ζητήματα μείζονος εθνικού ενδιαφέροντος, να εγείρονται ταυτόχρονα πολιτικοί τακτικισμοί και ανάλογες σκοπιμότητες χωρίς να εξαιρούνται και οι προσωπικές στρατηγικές δυστυχώς. Στο παιχνίδι ως συνήθως συμμετέχει με αξιώσεις και επιθετικά, ένας πληθυσμός που γνωρίζει το Μακεδονικό ή από το ποδόσφαιρο ή άντε από το μακεδονικό χαλβά. Ακόμα χειρότερα όταν η ενημέρωσή τους παρέχεται κομματικά, δηλαδή εντελώς σκοπούμενα.

Γράφει ο G. HORTON στο βιβλίο του ΣΜΥΡΝΗ. “ δεν μπορείτε να καταλάβετε τι είναι ικανοί να κάνουν οι έλληνες πολιτικοί προκειμένου να παραμείνουν μια βδομάδα περισσότερο στην εξουσία”. Δεν το λέει μια αλλά δύο φορές. Ήταν ο Αμερικάνος πρόξενος στη Σμύρνη το 1922. Ποιος ξέρει τι είχαν δει τα μάτια του ανθρώπου απ’ τα.... καμάρια μας τότε. Το λέω για τον Κυρ. Μητσοτάκη γιατί είναι κρίμα ένας απόγονος Ελ. Βενιζέλου να μετέρχεται πρακτικές του χειρότερου Κωνσταντινισμού που θα ζήλευε και ο... Δ .Γούναρης, για να πλησιάσουμε κάπως την εποχή που εξελισσόταν το Μακεδονικό.

Αν ξεχωρίζαμε τις ιστορικές φάσεις του ζητήματος θα αρχίζαμε από τη συνθήκη του Αγ. Στεφάνου 1878 όπου η μεγάλη Βουλγαρία ενέταξε το σύνολο της Μακεδονίας, την αναθεώρησή της στο Βερολίνο την ίδια χρονιά. Τον Μακεδονικό αγώνα 1903-1908, τον πρώτο βαλκανικό πόλεμο 1912, τον δεύτερο 1913, και τη συνθήκη του Βουκουρεστίου τον ίδιο χρόνο. Εκεί στο Βουκουρέστι οι νικητές του β’ βαλκανικού πολέμου Έλληνες, Σέρβοι και Ρουμάνοι μοιράζουν τη Μακεδονική επικράτεια ανάμεσα στους Έλληνες 54%, Σέρβους 33% και 12% περίπου στους ηττημένους Βούλγαρους, καταργώντας ονοματολογικά την περιοχή. Δημιουργείται συνεπώς η βόρεια Ελλάδα, η Μπανόβινα βαρντάσκα στη Σερβία και η περιοχή Πιρίν στη Βουλγαρία. Όμως το 1944-45 ο Τίτο, ίσως ο μεγαλύτερος τυχοδιώκτης της εποχής, κατά παράβαση της εν λόγω συνθήκης δημιουργεί τη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Όπως καταλαβαίνουν όλοι αλλά λίγοι το ομολογούν, το πρόβλημα το δημιούργησαν Γιουγκοσλάβοι και Σέρβοι κι’ ας κάνουν τώρα πως δεν καταλαβαίνουν..

Τι έκανε λοιπόν η κυβέρνηση και ο αυτάρεσκος μέχρι παρεξηγήσεως υπουργός της Ν. Κοτζιάς? Υπέγραψαν μια συμφωνία που πήγαινε κι’ ερχότανε επί 25 χρόνια, κάτι που θα έκαναν όλοι στη θέση τους με ασήμαντες διαφορές. Για την Ελλάδα όπως τη κατάντησαν οι τρεις οικογένειες, ξέρετε τώρα, υπάρχει σίγουρα το χειρότερο και μόνο από τύχη το καλύτερο όπως στο κυπριακό, όπου για τους δικούς της λόγους η Τουρκία είπε όχι, κλώτσησε τη τύχη της και η Ελληνική πλευρά σώθηκε πρόσκαιρα βεβαίως. Όποιος περιμένει από μια χώρα που πληρώνει σαν χρέη το κλεμμένο βιός της, από μια ομάδα πολιτικοοικονομικής ματσαράγκας με τις συντάξεις του λαού της, χρεωκοπημένη ηθικά και πολιτικά να τη φοβούνται στις διαπραγματεύσεις, ματαιοπονεί. Αν έχει μια υποχρέωση

αυτή η κυβέρνηση και αν είχε λίγη πολιτική γενναιότητα και η αντιπολίτευση, είναι να εξηγήσουν στους πολίτες πως η χώρα θα αναλάβει ξανά δυνάμεις. Πως η εξυγίανση της πολιτικής θα δημιουργήσει μια αληθινή θεσμική Δημοκρατία, χωρίς κόμματα οικογενειακές επιχειρήσεις. Με κοινοβούλιο πραγματικά αντιπροσωπευτικό της κοινωνίας και όχι εργαλείο τεσσάρων επαγγελματιών. Τότε ίσως αν το Μακεδονικό το θυμόμαστε ακόμα να το δούμε πιο ουσιαστικά και όχι σαν άσκηση πολιτικής επικράτησης.

Όσοι πάντως μεγαλώσαμε στη Μακεδονία σίγουρα δεν πανηγυρίζουμε γιατί ξέρουμε από πρώτο χέρι τι συμβαίνει. Η συμφωνία δημιουργεί ελπίδες και έχει πραγματικό αντίπαλο το χρόνο. Τον παρελθόντα σίγουρα τον μέλλοντα θα τον δούμε.